

בס"ד. מוצאי ש"פ שמות, כ"ג אור לכ"ד טבת, ה'תשכ"ג

יום ההילולא של כ"ק אדמו"ר הזקן — שנת הק"ן

(הנחה בלתי מוגה)

איך מוסרין רזי תורה אלא למי שלבו דואג בקרבו¹. והענין בזה, דהנה, עבודת התפלה ענינה הוא בחי' חולת² אהבה³, והיינו, שכאשר יתבונן במוחו בהשגת אלקות, וירצה לבוא להשגה האמיתית, אלא שכלי מוחו ולבו אינם יכולים להכיל זאת, אזי לא יוכל לסבול זאת, ויחלה בחולת אהבה עד שימאס בחייו ממש. ובדוגמת החכם שמתייגע על חכמה עמוקה שאינו יכול להשיגה, שככל שתגדל מעלתו בענין החכמה, וככל שיגדל רצונו להשיג החכמה העמוקה וירגיש שאינו יכול להשיג אמיתית החכמה, יהי' הדבר נוגע לו יותר, עד שימאס בחייו כו'. וכמו כן הוא בנוגע להשגה אלקית, שכל הקרוב קרוב יותר לענין ההשגה, יהי' אצלו הענין דחולת אהבה ביותר. וזהו כללות ענין התפלה, שהיא העבודה בבחי' רצוא כידוע.

ואח"כ זאת תהי' נחמתו לנחמו על מר נפשו, כשיתבונן שע"י התורה והמצוות ה"ה ממשיך אוא"ס, שזהו כללות ענין התומ"צ להמשיך אוא"ס בכלים מכלים שונים⁴, החל מלימוד התורה שע"י ממשכים אור החכמה, שזהו שכללות ההשתלשלות הוא בפרצופים דאצילות, וראשיתם הוא אור אבא, כמבואר במ"א⁵ על הפסוק⁶ כי אתה אבינו. ובזה תהי' שמחתו על שמרוה הצמאון דחולת אהבה ע"י המשכת אוא"ס בקיום התומ"צ. ועל זה נאמר⁷ כי אתך אני גו', והיינו⁸, שאין זה כמו ע"י העלי' שבעבודת התפלה שלא יוכל לדבקה בו באמת, כיון שע"י התומ"צ נמשך אוא"ס באופן של ירידה מלמעלה למטה, ועי"ז אתך אני, אצל כל אחד ואחד לפי ענינו.

וזהו איך מוסרין רזי תורה אלא למי שלבו דואג בקרבו, שע"י שלבו דואג בקרבו בבחי' חולת אהבה, ומכין כלים רבים, אזי ימשיך

(5) ראה תו"א מג"א צג, א. מאמרי אדה"ז

נביאים ע' קצא.

(6) ישעי' סג, טז.

(7) שם מג, ה. ירמ' א, ח. ועוד.

(8) ראה גם דרך חיים שם פל"ד.

(1) ראה חגיגה יג, א.

(2) לשון הכתוב — שה"ש ב, ה.

(3) ראה גם לקו"ת תזריע כג, א. אוה"ת

ויקרא ח"ד ע' תתקצה. וראה דרך חיים שער התפלה פכ"ח ואילך.

(4) ע"פ לשון הכתוב — אסתר א, ז.

אוא"ס בתומ"צ, ועד שמוסרין לו רזי תורה שלמעלה מהשתלשלות, וד"ל (ע"כ הוא המאמר של בעל ההילולא שנמצא בא' מהביכלאך שבכת"י שלא נדפסו לעת-עתה, ובעזה"י יודפסו).

ויש להוסיף בביאור הדברים, דהנה, מ"ש בהמאמר בקיצור שעבודת התפלה ענינה הוא בחי' חולת אהבה, ה"ז מובן ע"פ המבואר בקונטרס העבודה¹⁰ שכל ענין התפלה הוא עבודת האהבה, וכמאמר¹¹ לית פולחנא כפולחנא דרחימותא. ובזה גופא הנה כאשר האהבה היא גדולה ביותר אזי נעשה הענין דחולת אהבה. ויש להוסיף בזה, ע"פ הידוע¹² שחולה בגימטריא מ"ט, שרומז על מ"ט שערי בינה, והיינו, שגם כאשר מגיע לדרגא נעלית ביותר, הנה כל זמן שלא הגיע לשער הנו"ן, נקרא בשם חולה, שזהו"ע דחולת אהבה¹³. אמנם, כיון שכללות ענין האהבה היא עבודת האדם מלמטה למעלה, הרי עי"ז מגיע רק עד היכן שיש ביכולתו להגיע בכח עצמו. משא"כ כאשר ההמשכה היא מלמעלה למטה, שאז ההמשכה היא מצד העליון. וזהו"ע קיום התומ"צ שעל ידם ממשיך אוא"ס בכלים מכלים שונים, שהמשכה זו היא מצד העליון. והענין בזה¹⁴, כמבואר בתניא¹⁵ שהקב"ה בכבודו ובעצמו לית מחשבה תפיסא בי' כלל¹⁶ כי אם כאשר תפיסא ומתלבשת בתורה ומצוותי', ומבואר בדרושי חסידות¹⁷ שלית מחשבה כו' קאי גם על בחי' מחשבה הקדומה דא"ק, שהיא ההבנה וההשגה הכי גדולה, ואעפ"כ, גם מחשבה זו אינה תפיסא בי' כלל. וזהו גם מ"ש בהמאמר¹⁸ שהענין דלבו דואג בקרבו אינו מצד מיעוט ערכו ושפלותו, אלא מצד זה שאי אפשר להשיג אמיתית אוא"ס כמו שהוא באמת, וע"ד האמור שלית מחשבה תפיסא בי' כלל. וזוהי המעלה שבקיום התומ"צ דוקא, כמבואר בתניא שלית מחשבה תפיסא בי' כלל, כי אם כאשר תפיסא ומתלבשת בתורה ומצוותי'.

9) נדפס לאח"ז במאמרי אדה"ז תקס"ד ע' סה"מ תרנ"ג ע' רסא ואילך.	9) נדפס לאח"ז במאמרי אדה"ז תקס"ד ע' סה"מ תרנ"ג ע' רסא ואילך.
10) ספ"א. פ"ג ואילך.	14) ראה לקו"ת תזריע ואוה"ת ויקרא שם.
11) ראה זהר ח"ב נה, ב. ח"ג רסז, א.	15) פ"ד-ה.
12) טעמי המצוות להאריז"ל פ' וירא.	16) תקו"ז בהקדמה (יז, א).
מאו"א ח, לה.	17) ראה סה"מ תש"ט ס"ע 82 ואילך. שם ע' 109. ובכ"מ.
13) ראה מאו"א שם. לקו"ת ברכה צז, ב.	18) מאמרי אדה"ז שם.